

დანიელის წიგნი — ორმოცდამეათე ნომერი

დანიელის 8-ის წინასწარმეტყველური საიდუმლოებების გახსნა:
პალმონის გამოცხადება

Jeff Pippenger
2024-01-14

დანიელის მერვე თავში დანიელს ეძლევა ხილვა ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა შესახებ, და ამის შემდეგ იგი ისმენს ზეციურ დიალოგს, რომელიც წარმოდგენილია კითხვითა და პასუხით.

მაშინ მოვისმინე, რომ ერთი წმიდანი ლაპარაკობდა, და მეორე წმიდანმა უთხრა იმ განსაზღვრულ წმიდანს, რომელიც ლაპარაკობდა: რამდენ ხანს გასტანს ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლის შესახებ და გამაპარტახებელი ურჯულოების შესახებ, რომ საწმიდარიცა და მხედრობაც ფეხქვეშ გაითელოს? და მან მითხრა მე: ორ ათას სამას დღემდე; შემდეგ განიწმიდება საწმიდარი. დანიელი 8:13, 14.

პირველი თორმეტი მუხლი წარმოადგენს ხილვას, ხოლო მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლები სხვა ხილვას განსაზღვრავს. როგორც ებრაულ ორ განსხვავებულ სიტყვას, რომლებიც ორივე ითარგმნება როგორც „წართმევა“, და ებრაულ ორ განსხვავებულ სიტყვას, რომლებიც ორივე ითარგმნება როგორც „საწმიდარი“, ასევე დანიელის მერვე თავშიც არის ორი განსხვავებული ებრაული სიტყვა, რომლებიც ორივე ითარგმნება როგორც „ხილვა“.

რაც შეეხება ორ სიტყვას, რომლებიც ითარგმნა როგორც „take away“, ადვენტიზმის თეოლოგები ამტკიცებენ, რომ ორივე სიტყვა უნდა იქნეს გაგებული მნიშვნელობით „remove“. რაც შეეხება ორ სიტყვას, რომლებიც ითარგმნა როგორც „sanctuary“, ადვენტიზმის თეოლოგები ამტკიცებენ, რომ ორივე სიტყვა უნდა იქნეს გაგებული როგორც „God’s sanctuary“, და რაც შეეხება ორ სიტყვას, რომლებიც ითარგმნა როგორც „vision“, ადვენტიზმის თეოლოგები, კიდევ ერთხელ, უგულებელყოფენ ამ ორ სიტყვას შორის არსებულ განსხვავებებს. ეს განსხვავება დანიელისთვის იმდენად მნიშვნელოვანი იყო, რომ მან განზრახ გამოიყენა ორი სრულიად განსხვავებული ებრაული სიტყვა; ამიტომ ჩვენ უნდა ამოვიცნოთ და დავიცვათ ეს განსხვავება. სიტყვა „vision“ მეცამეტე მუხლში არის ებრაული სიტყვა „chazon“, და იგი ნიშნავს სიზმარს, გამოცხადებას, ან ორაკულს — ხილვას.

სიტყვა „ხილვა“ დანიელის მერვე თავში ათჯერ გვხვდება, თუმცა იგი ორ სხვადასხვა ებრაულ სიტყვას წარმოადგენს. „ხაზონი“ (chazon), რომელიც მეცამეტე მუხლშია მოხსენიებული, ასევე გვხვდება პირველ მუხლში, შემდეგ ორჯერ — მეორე მუხლში, ცხადია მეცამეტე მუხლში, და თითო-თითოჯერ — მეთხუთმეტე, მეჩვიდმეტე და ოცდამეექვსე მუხლებში. დანიელის მერვე თავში სიტყვა „ხილვა“ ათიდან შვიდ შემთხვევაში სწორედ სიტყვა „ხაზონია“ (chazon), რაც უბრალოდ ნიშნავს „ხილვას“.

დანიელის მერვე თავში სიტყვა „ხილვა“ დანარჩენ სამ შემთხვევაში წარმოდგენილია ებრაული სიტყვით „mareh“, რომელიც ნიშნავს ხედვას, ანუ გარეგნულ გამოცხადებას. მერვე თავში ებრაული სიტყვა „mareh“ ერთხელ ასევე ითარგმნება არა როგორც „ხილვა“, არამედ როგორც „გამოჩენა“, და ამით უფრო სრულად განისაზღვრება ამ სიტყვის მნიშვნელობა. რატომ გამოიყენა დანიელმა ორი განსხვავებული ებრაული სიტყვა, რომლებიც მნიშვნელობით იმდენად ახლოს დგანან ერთმანეთთან, რომ მთარგმნელები მათ ერთსა და იმავე სიტყვად მიიჩნევდნენ? აქვს კი ამას მნიშვნელობა?

„ღვთის სიტყვის ყოველ პრინციპს თავისი ადგილი აქვს, ყოველ ფაქტს — თავისი მნიშვნელობა. და მთლიანი წყობა, როგორც ჩანაფიქრით, ისე აღსრულებით, მოწმობს თავის ავტორზე. ასეთი წყობის ჩაფიქრება ან შექმნა ვერავითარმა გონებამ, გარდა უსასრულოს გონებისა, ვერ შეძლო.“ განათლება, 123.

მეორე კითხვაზე პასუხია: დიახ, მართლაც აქვს მნიშვნელობა, თუ რატომ გააკეთა დანიელმა ეს განსხვავება; ამიტომ წინასწარმეტყველების შემსწავლელის პასუხისმგებლობაა, ეძიოს პირველი კითხვის გაგება, რომელიც სვამს, თუ რატომ გააკეთა დანიელმა ეს განსხვავება. მის მიერ გაკეთებულ განსხვავებებს სიტყვასთან, რომელიც ითარგმნება როგორც „საწმიდარი“, და სიტყვასთან, რომელიც ითარგმნება როგორც „წართმევა“, მარადიული შედეგები აქვს; მაშ, რატომ უნდა ელოდეს ვინმე ნაკლებ მნიშვნელობას იმ სიტყვის მიმართ, რომელიც ითარგმნება როგორც „ხილვა“? „ყოველ ფაქტს“ აქვს „თავისი მნიშვნელობა“ „ღვთის სიტყვაში“ და იგი ზემოქმედებს წინასწარმეტყველურ „სტრუქტურაზე“ და წინასწარმეტყველების აღსრულებაზე, როდესაც იგი „სრულდება“.

როცა ვიწყებთ მერვე თავში სიტყვა „ხილვის“ განხილვას, „ფაქტი“, რომელსაც დანიელის მოწმობასთან მიმართებით „მნიშვნელობა“ აქვს, ის არის, თუ ვინ იყო ის, ვინც უპასუხა დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლში დასმულ კითხვას სიტყვებით: „ორ ათას სამას საღამო-დილამდე; და მერე განიწმინდება საწმიდარი.“

არსებობს ოთხი ფაქტი, რომლებსაც უშუალო „შეხება“ აქვს დანიელის მერვე თავთან და რომელთა განხილვასაც ვაპირებ. ერთ-ერთი ის არის, რომ ულას მდინარის ხილვა განსაზღვრულია, როგორც უკანასკნელი დღეების წინასწარმეტყველება, და იგი აგრეთვე წარმოადგენს დანიელის წიგნის იმ „ცოდნის“ სიმბოლოს, რომელიც „გაიხსნა“ „აღსასრულის ჟამს“ 1798 წელს.

საჭიროა ღვთის სიტყვის ბევრად უფრო მჭიდრო შესწავლა. განსაკუთრებით დანიელსა და გამოცხადებას უნდა მიექცეს ყურადღება ისე, როგორც არასოდეს ყოფილა ჩვენი საქმის ისტორიაში. შესაძლოა, ზოგიერთ მიმართულებაში ნაკლები გვექონდეს სათქმელი რომაულ ძალასა და პაპობაზე, მაგრამ ყურადღება უნდა მივაპყროთ იმას, რაც წინასწარმეტყველებმა და მოციქულებმა ღვთის სულის შთაგონებით დაწერეს. სულიწმიდამ ასე წარმართა ყოველივე, როგორც წინასწარმეტყველების მოცემისას, ასევე აღწერილ მოვლენებში, რათა ესწავლებინა, რომ ადამიანური მოქმედი პირი მხედველობიდან უნდა იქნეს მოცილებული, ქრისტეში დაფარული, ხოლო ზეცის უფალი ღმერთი და მისი რჯული უნდა იქნეს ამაღლებული.

„წაიკითხეთ დანიელის წიგნი. მოიხმეთ, პუნქტობრივად, იქ წარმოდგენილი სამეფოების ისტორია. იხილეთ სახელმწიფო მოღვაწენი, საბჭოები, ძლევამოსილი ლაშქრები, და დაინახეთ, როგორ მოქმედებდა ღმერთი ადამიანთა ამპარტავნების დასამდაბლებლად და ადამიანური დიდების მტვერში დასანთქმელად. მხოლოდ ღმერთია წარმოდგენილი დიდად. წინასწარმეტყველის ხილვაში იგი ჩანს, როგორ ამხობს ერთ ძლიერ მმართველს და აღადგენს სხვას. იგი გამოცხადებულია, როგორც სამყაროს მონარქი, რომელიც თავის მარადიულ სამეფოს დააფუძნებს — ძველი დღეთაგანი, ცოცხალი ღმერთი, ყოველი სიბრძნის წყარო, აწმყოს მმართველი, მომავლის განმცხადებელი. წაიკითხეთ და შეიმეცნეთ, რაოდენ ღატაკი, რაოდენ უძლოური, რაოდენ ხანმოკლე, რაოდენ შემცდარი, რაოდენ დამნაშავეა ადამიანი, როდესაც თავის სულს ამოიბრუნებს აღუმაღლებს.“

„სულიწმიდა ესაიას მეშვეობით ჩვენს ყურადღებას ღმერთისკენ, ცოცხალი ღმერთისკენ მიმართავს, როგორც ყურადღების მთავარ საგნისკენ — ღმერთისკენ, როგორც იგი ქრისტეში გამოცხადდა. „რადგან ჩვილი შეგვეძინა ჩვენ, მე მოგვეცა ჩვენ; და მთავრობა მის მხარზე იქნება; და დაერქმევა მას სახელი: საკვირველი, მრჩეველი, ძლიერი ღმერთი, საუკუნო მამა, მშვიდობის მთავარი“ [ესაია 9:6].“

სინათლე, რომელიც დანიელმა უშუალოდ ღმერთისაგან მიიღო, განსაკუთრებულად ამ უკანასკნელი დღეებისთვის იყო მოცემული. ხილვები, რომლებიც მან იხილა ულასა და ჰიდეკელის, შინყარის დიდი მდინარეების, ნაპირებთან, ახლა აღსრულების პროცესშია, და ყველა წინასწარმეტყველებული მოვლენა მალე განხორციელებული იქნება.

„განიხილეთ იუდეველი ერის მდგომარეობა იმ დროს, როდესაც დანიელის წინასწარმეტყველებანი მიეცა. ისრაელიანები ტყვეობაში იყვნენ, მათი ტაძარი დანგრეული იყო, ტაძრის მსახურება შეწყვეტილი იყო. მათი რელიგია მსხვერპლშეწირვის სისტემის ცერემონიებზე იყო დამყარებული. მათ გარეგნულ ფორმებს უმაღლესი მნიშვნელობა მიანიჭეს, მაშინ როცა ჭეშმარიტი თაყვანისცემის სული დაკარგული ჰქონდათ. მათი მსახურებანი წარმართობის გადმოცემებითა და წეს-ჩვეულებებით იყო შეზღუდული, და მსხვერპლშეწირვის წესთა აღსრულებისას ისინი ჩრდილს ვერ გასცდნენ და არსს ვერ ხედავდნენ. მათ ვერ შეიცნეს ქრისტე, ადამიანთა ცოდვებისთვის შეწირული ჭეშმარიტი მსხვერპლი. უფალმა იმოქმედა, რათა ხალხი ტყვეობაში ყოფილიყო წაყვანილი და ტაძარში მსახურება შეწყვეტილიყო, რათა გარეგანი ცერემონიები მათი რელიგიის მთლიან არსად არ ქცეულიყო. მათი პრინციპები და პრაქტიკა წარმართობისგან უნდა განწმენდილიყო. რიტუალური მსახურება შეწყდა, რათა გულისმიერი მსახურება აღმდგარიყო. გარეგანი დიდება მოიხსნა, რათა სულიერი განცხადებულიყო.“

„მათი ტყვეობის ქვეყანაში, როცა ხალხი სინანულით მიიქცა უფლისკენ, მან საკუთარი თავი გამოუცხადა მათ. მათ აკლდათ მისი თანდასწრების გარეგანი გამოსახულება; მაგრამ სიმაღლის მზის ნათელი სხივები ანათებდა მათ გონებასა და გულებში. როცა ისინი თავიანთი დამცირებისა და გაჭირვების ჟამს ღმერთს შეჰღადადებდნენ, მის წინასწარმეტყველებს ეძლეოდათ ხილვები, რომლებიც მომავლის მოვლენებს განაშლიდა — ღვთის ხალხის მჩაგვრელთა დამხობა,

მხსნელის მოსვლა და საუკუნო სამეფოს დამყარება.“ Manuscript Releases, volume 16, 333–335.

ის „ფაქტი“, რომ ულას მდინარის ხილვა უკანასკნელი დღეებისთვის იქნა მოცემული, მოითხოვს, რომ წინასწარმეტყველების მკვლევარმა ძალისხმევა იხმაროს, რათა გაიგოს, რას წინასწარმეტყველებდა იგი ხილვაში წარმოდგენილ მოვლენებზე. ულას მდინარის ხილვასთან დაკავშირებული წინასწარმეტყველური „საქმენი“ „სულიწმიდის“ მიერ იყო „ჩამოყალიბებული“ „როგორც წინასწარმეტყველების მიცემისას, ისე მასში გამოსახულ მოვლენებში“. ის, რაც წინასწარმეტყველს ემართებოდა ხილვის მიღებისას, ისევე როგორც ის წინასწარმეტყველური მოვლენები, რომელთაც წინასწარმეტყველი მიუთითებდა, უნდა იქნეს შესწავლილი იმ ცოდნით, რომ ორივე მათგანი წარმოადგენს იმის წინასწარმეტყველურ სახეს, რაც უკანასკნელ დღეებში აღსრულდება. წინა მონაკვეთი ხაზს უსვამს, რომ უნდა ვაღიარებდეთ: დანიელი იმყოფებოდა „შვიდი დროის“ ტყვეობაში.

დანიელი წარმოადგენს მათ, ვინც აღიარებენ თავიანთ ტყვეობას გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამი-ნახევარი დღის დასასრულს, შემდეგ კი სინანულით მიმართავენ უფალს, ასრულებენ ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის ლოცვას, გამოარჩევენ ძვირფასს უღირსისაგან, და ამის შემდეგ უფალი აღასრულებს თავის აღთქმას, შეკრიბოს გაფანტულნი, როდესაც მათ მიმართ ავლენს თავს. ამრიგად, მათი „უმთავრესი ყურადღების საგანი“ არის „ღმერთი, როგორც ქრისტეში გამოცხადებული“.

ულას მდინარის ხილვის „მნიშვნელობა“ და ის, თუ როგორ შეაქვს წვლილი წინასწარმეტყველური უწყების „სტრუქტურაში“, რომელიც ქრისტემ „შეიმუშავა“, არის პირველი „ფაქტი“, რომელიც მოკლედ განვიხილეთ; ხოლო მოხმობილი მონაკვეთი ცხადყოფს, რომ ჩვენი უმთავრესი მიზანი უნდა იყოს ღმერთის გამოცხადება, როგორც „ქრისტეში გამოცხადებული“. დანიელის მერვე თავში ქრისტე წარმოდგენილი არ არის ისე, როგორც იგი ესაიამ წარმოადგინა, როდესაც ესაიამ აღნიშნა, რომ ქრისტეს „სახელი ეწოდება საკვირველი, მრჩეველი, ძლიერი ღმერთი, საუკუნო მამა, მშვიდობის მთავარი“. დანიელის მერვე თავში ღმერთი ქრისტეში გამოცხადებულია როგორც პალმონი, რაც ნიშნავს საკვირველ მრიცხველს, ანუ საიდუმლოთა მრიცხველს.

ეს „ფაქტი“ მოითხოვს, რომ სახელ „პალმონის“ „მნიშვნელობა“ გამოიძიონ, აგრეთვე ისიც, თუ როგორ შეაქვს ამ სახელს თავისი წვლილი წინასწარმეტყველების „სტრუქტურასა“ და „გეგმაში“. მესამე „ფაქტი“ დანიელის მერვე თავში, რომელიც უნდა იქნეს აღიარებული, ის არის, რომ სწორედ ამ თავშია წარმოდგენილი მილერიტა მოძრაობის ცენტრალური დოქტრინული საყრდენი. მილერის ყველაზე ბრწყინვალე ძვირფასი ქვა მეთოთხმეტე მუხლში აღმოჩნდა, და ჩვენ უნდა ვეცადოთ გავიგოთ, რა „მნიშვნელობა“ აქვს ამ „ფაქტს“ ულას მდინარის ხილვასთან მიმართებით, რომელიც ახლა აღსრულების პროცესშია.

მილერის სიზმარში, როცა სკივრი მისი ოთახის შუაგულში მდგარ მაგიდაზე დაიდგა, იგი მზის ბრწყინვალეობით ნათობდა; მაგრამ უკანასკნელ დღეებში სკივრი უფრო

დიდია და ათჯერ უფრო კაშკაშად ანათებს, ვიდრე მაშინ ანათებდა, როცა პირველად მილერის მაგიდაზე დაიდგა. რა არის ისეთი ულაის მდინარის ხილვაში, რომელიც მოიცავს მილერიტის მოძრაობის ცენტრალურ ბოძს, რომ უკანასკნელ დღეებში ამ მოძღვრების ნათელს ათმაგად ზრდის? რა ცხადდება უკანასკნელ დღეებში, რაც არ ცხადდებოდა აღსასრულის ჟამს 1798 წელს? რა არის ულაის მდინარის ხილვის „მოვლენები“, რომელთა შესახებაც და უაითი ამბობს, რომ „ახლა აღსრულების პროცესშია?“

თუ ჩვენ გულწრფელად შევაჯერებთ ამ პირველ სამ ფაქტს (ულაის ხილვას, ქრისტეს, როგორც პალმონის გამოცხადებას, და ცენტრალურ დოქტრინულ სვეტს), მზად უნდა ვიყოთ, მივიღოთ ერთი მარტივი წინაპირობა, რომელიც გავლენას მოახდენს ულაის მდინარის ხილვის ჩვენს კვლევაზე. ეს გაერთიანებული ფაქტები აუწყებს მათ, ვისაც დანახვა სურს, რომ უწყება, რომელიც 1798 წელს იქნა ახსნილი, იყო უწყება, რომელიც „დროზე იყო ჩამოკიდებული“. წინასწარმეტყველური დროის წინასწარმცნობელი ელემენტის გარეშე მილერის უწყება არ იარსებებდა.

ამ თავთან დაკავშირებული მეოთხე „ფაქტი“ ის არის, რომ მილერიტებმა წარმოადგინეს უწყება, რომელიც დაფუძნებული იყო წინასწარმეტყველურ დროზე. ამ ფაქტის ხაზგასასმელად, ღმერთი ქრისტეში გამოცხადდა, მეცამეტე და მეოთხმეტე მუხლებში, როგორც საკვირველი მთვლელი (Palmoni). აზრი, რომ ხილვა მხოლოდ იმით შემოიფარგლებოდა, რომ 1844 წლის 22 ოქტომბერი განესაზღვრა, როგორც მეოთხმეტე მუხლის ორი ათას სამასი დღის დასასრული, ნიშნავს სიცივის გადავლენას იმ გამოცხადებაზე, whereby ღმერთი ქრისტეს მეშვეობით ცხადდება როგორც Palmoni.

ადვენტიზმის თეოლოგები გულმოდგინედ იღვწოდნენ, რათა დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლის კითხვის მნიშვნელობა დაემარხათ, რათა თავიანთი ზღაპრების კერძს ის გემო შესძინონ, რომელიც, მათი გადაწყვეტილებით, ყურებქავილიან უსწავლელთ შეაკავებს ადვენტიზმის ცენტრალურ სვეტთან დაკავშირებული ჭეშმარიტებებისადმი ზრუნვისაგან.

„წმიდა წერილის ის ადგილი, რომელიც ყველა სხვაზე მეტად იყო როგორც ადვენტური რწმენის საფუძველი, ისე მისი ცენტრალური საყრდენი სვეტი, იყო განცხადება: „ორ ათას სამას საღამო-დილამდე; და მაშინ განიწმიდება საწმიდარი.“ [დანიელი 8:14.] ეს სიტყვები ნაცნობი იყო უფლის მალე მოსვლის ყველა მორწმუნისთვის. ათასთა ბაგეებით ეს წინასწარმეტყველება მათი რწმენის საომარ ნიშნად მეორდებოდა. ყველა გრძნობდა, რომ მასში წინასწარ ნათქვამ მოვლენებზე იყო დამოკიდებული მათი უმშვენიერესი მოლოდინები და უძვირფასესი სასოებანი. ნაჩვენები იყო, რომ ეს წინასწარმეტყველური დღეები 1844 წლის შემოდგომაზე მთავრდებოდა. დანარჩენი ქრისტიანული სამყაროს მსგავსად, ადვენტიტებს მაშინ სჯეროდათ, რომ დედამიწა, ან მისი რომელიმე ნაწილი, იყო საწმიდარი. მათ ესმოდათ, რომ საწმიდრის განწმენდა იყო დედამიწის განწმენდა უკანასკნელი დიდი დღის ცეცხლით, და რომ ეს მოხდებოდა მეორედ მოსვლის დროს. აქედან გამომდინარეობდა დასკვნა, რომ ქრისტე 1844 წელს დაბრუნდებოდა

დედამიწაზე.

„მაგრამ დანიშნულმა ჟამმა ჩაიარა და უფალი არ გამოჩენილა. მორწმუნეებმა იცოდნენ, რომ ღვთის სიტყვა ვერ გაუცრუვდებოდა; მაშასადამე, ცთომილება უნდა ყოფილიყო მათ მიერ წინასწარმეტყველების განმარტებაში; მაგრამ სად იყო შეცდომა? ბევრმა დაუფიქრებლად გაჭრა სიძნელის კვანძი იმით, რომ უარყო, თითქოს 2300 დღე 1844 წელს დასრულდა. ამისათვის ვერავითარი საფუძველი ვერ მოჰყავდათ, გარდა იმისა, რომ ქრისტე არ მოვიდა იმ დროს, როცა მას ელოდნენ. ისინი ამტკიცებდნენ, რომ თუ წინასწარმეტყველური დღეები 1844 წელს დასრულდა, მაშინ ქრისტე დაბრუნდებოდა, რათა საწმიდარი გაეწმინდა დედამიწის ცეცხლით განწმედის გზით; ხოლო რადგან იგი არ მოსულა, დღეები ვერ დასრულდებოდა.“

„ამ დასკვნის მიღება ნიშნავდა წინასწარმეტყველური პერიოდების უწინდელი ანგარიშის უარყოფას. 2300 დღე მიჩნეულ იქნა იმით დასაწყისებულად, როცა ძალაში შევიდა არტაქსერქსეს ბრძანება იერუსალიმის აღდგენისა და აშენების შესახებ, ძვ. წ. 457 წლის შემოდგომაზე. ეს რომ საწყისი წერტილად მიგვეღო, სრული თანხმობა იკვეთებოდა ყველა იმ მოვლენის განმარტებაში, რომლებიც ნაწინასწარმეტყველები იყო დანიელის 9:25–27-ში მოცემული იმ პერიოდის ახსნაში. სამოცდაცხრა კვირა, 2300 წლიდან პირველი 483, უნდა მისწვდომოდა მესიას, ცხებულს; და ქრისტეს ნათლობა და სულიწმიდის მიერ ცხება, ახ. წ. 27 წელს, ზუსტად აღასრულა ეს მითითება. სამოცდამეათე კვირის შუაში მესია უნდა მოეკვეთათ. მისი ნათლობიდან სამწელიწად-ნახევრის შემდეგ ქრისტე ჯვარს აცვეს, ახ. წ. 31 წლის გაზაფხულზე. სამოცდაათი კვირა, ანუ 490 წელი, განსაკუთრებით იუდეველებს უნდა შეხებოდა. ამ პერიოდის გასვლისას ერმა ბეჭედი დაასვა ქრისტეს უარყოფას მისი მოწაფეების დევნით, და მოციქულები წარმართთა მიმართ მიიქცნენ, ახ. წ. 34 წელს. ამგვარად, როცა 2300 წლიდან პირველი 490 დასრულდა, დარჩებოდა 1810 წელი. ახ. წ. 34 წლიდან 1810 წელი 1844 წლამდე ვრცელდება. „მაშინ,“ თქვა ანგელოზმა, „საწმიდარი განიწმინდება.“ წინასწარმეტყველების ყველა წინამორბედი მითითება უდავოდ აღსრულდა დანიშნულ დროს. ამ ანგარიშით ყველაფერი ნათელი და ჰარმონიული იყო, გარდა იმისა, რომ არ ჩანდა, 1844 წელს მომხდარიყო რაიმე მოვლენა, რომელიც საწმიდრის განწმენდას შეესაბამებოდა. იმის უარყოფა, რომ დღეები იმ დროს დასრულდა, ნიშნავდა მთელი საკითხის აღრევაში ჩათრევას და იმ პოზიციების უარყოფას, რომლებიც წინასწარმეტყველების უტყუარი აღსრულებებით იყო დადგენილი.“

„მაგრამ ღმერთს თავისი ხალხი დიდი ადვენტიტური მოძრაობის გზით მიჰყავდა; მისი ძალა და დიდება თან ახლდა ამ საქმეს, და იგი არ დაუშვებდა, რომ ეს ყველაფერი სიბნელითა და იმედგაცრუებით დასრულებულიყო და ცრუ და ფანატიკურ აღგზნებად შეერაცხილიყო. იგი არ დატოვებდა თავის სიტყვას ეჭვსა და გაურკვევლობაში გახვეულს. თუმცა ბევრმა უარყო წინასწარმეტყველური პერიოდებისადმი თავისი უწინდელი გამოთვლა და მასზე დაფუძნებული მოძრაობის სისწორეც უარყო, სხვებს არ სურდათ რწმენისა და გამოცდილების იმ პუნქტებზე უარის თქმა, რომელთაც მხარს უჭერდა წმინდა წერილი და ღვთის სულის მოწმობა. მათ სწამდათ, რომ წინასწარმეტყველებათა შესწავლისას

განმარტების საღი პრინციპები ჰქონდათ მიღებული, და რომ მათი მოვალეობა იყო უკვე მოპოვებული ჭეშმარიტებების მტკიცედ დაჭერა და ბიბლიური კვლევის იმავე გზის გაგრძელება. გულმოდგინე ლოცვით მათ ხელახლა განიხილეს თავიანთი მდგომარეობა და შეისწავლეს წმინდა წერილი, რათა თავიანთი შეცდომა აღმოეჩინათ. რადგან ისინი ვერ ხედავდნენ შეცდომას წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში, მიყვანილ იქნენ, რომ უფრო გულდასმით გამოეკვლიათ საწმიდრის საკითხი.“ „დიდი ბრძოლა“, 409, 410.

ჩვენთვის ცნობილი გახდა და სდა უაითისავე იმ მონაკვეთში, სადაც ულაის მდინარის ხილვა იდენტიფიცირებულია, ნათქვამია, რომ „ღვთის სიტყვის გაცილებით უფრო საფუძვლიანი შესწავლაა საჭირო.“ ღვთისმეტყველები „დიდი ბრძოლის“ წინა მონაკვეთში მოხსენიებულ თემას — „წინასწარმეტყველურ პერიოდებს“ — ისე წარმოადგენენ, თითქოს ის „წინასწარმეტყველური პერიოდები“, რომლებზედაც სდა უაითი თავის კომენტარს ზღუდავს, ის ხუთი წინასწარმეტყველება იყოს, რომლებიც ორნახევარასამოცწლიანი წინასწარმეტყველების ფარგლებშია წარმოდგენილი. ბოლოს და ბოლოს, მათი მტკიცებით, ამ წინასწარმეტყველებათაგან ოთხი ამ მონაკვეთში უშუალოდ არის განხილული. მაგრამ ამ საგნის „გაცილებით უფრო საფუძვლიანი შესწავლა“ ცხადყოფს, რომ გამოთქმა „წინასწარმეტყველური პერიოდები“ — მრავლობითში — სდა უაითის ნაშრომებში უფრო ზუსტად აღნიშნავს იმ ორ წინასწარმეტყველებას, რომლებიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს უნდა აღსრულებულიყო.

არსებობს ხუთი განსაზღვრული დროითი წინასწარმეტყველება, რომლებიც გაბრიელმა დანიელს მიუთითა და რომლებიც ორი ათას სამას წელთან არის დაკავშირებული. პირველი ასახელებს ორმოცდაცხრა წელს, როდესაც „ქუჩები და გალავნები აშენდებოდა გასაჭირიან ჟამს“. მეორე იყო ქრისტეს ნათლობა ოთხას ოთხმოცდასამი წლის შემდეგ ძვ. წ. 457 წლით დათარიღებული საწყისი წერტილიდან. მესამე იყო მისი ჯვარცმა; მეოთხე მიუთითებდა იმ დროს, როდესაც სახარება წარმართებს მიეწოდებოდა ოთხას ოთხმოცდაათი წლის დასრულებისას, რომლებიც განსაკუთრებულად იყო გამოყოფილი იუდეველი ერისთვის; ხოლო მეხუთე, და მხოლოდ მეხუთე, დროითი წინასწარმეტყველება დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. წინა ოთხივე დროითი წინასწარმეტყველება დასრულდა 1844 წლამდე დიდი ხნით ადრე. მაშ, სინამდვილეში რას გულისხმობს და უაიტი, როდესაც მრავალრიცხვში იყენებს გამოთქმას „წინასწარმეტყველური პერიოდები“, რომლებიც 1844 წელს უნდა დასრულებულიყო?

მილერიტების პირველი იმედგაცრუების საკითხთან მიმართებით, იგი მიუთითებს ამ კითხვაზე პასუხს:

„ვიხილე ღვთის ერი, სიხარულით აღსავსე მოლოდინში, თავიანთ უფალს რომ ელოდნენ. მაგრამ ღმერთს განზრახული ჰქონდა მათი გამოცდა. მისმა ხელმა დაფარა შეცდომა წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში. ისინი, ვინც თავიანთ უფალს ელოდნენ, ვერ აღმოაჩინეს ეს შეცდომა, და ვერც იმ დრომის მოწინააღმდეგე ყველაზე განსწავლულმა კაცებმა დაინახეს იგი. ღმერთს

განზრახული ჰქონდა, რომ მის ერს იმედგაცრუება შეხვედროდა. დრომ გადაიარა, და ისინი, ვინც თავიანთ მხსნელს სიხარულიანი მოლოდინით ელოდნენ, დამწუხრდნენ და სულით დაეცნენ; ხოლო ისინი, რომელთაც იესოს გამოცხადება არ უყვარდათ, არამედ შიშით მიიღეს ეს უწყება, კმაყოფილნი იყვნენ, რომ იგი არ მოვიდა მოლოდინის ჟამს. მათმა აღსარებამ არ იმოქმედა გულზე და არ განწმინდა ცხოვრება. დროის გასვლა ზუსტად იყო გამიზნული, რათა ასეთი გულები გამომჟღავნებულიყო. სწორედ ისინი იყვნენ პირველნი, ვინც მობრუნდა და დასცინა დამწუხრებულ, იმედგაცრუებულ ადამიანებს, რომელთაც ჭეშმარიტად უყვარდათ თავიანთი მხსნელის გამოცხადება. ვიხილე ღვთის სიბრძნე იმაში, რომ იგი თავის ერს სცდიდა და აძლევდა მას გამომცდელ განსაცდელს, რათა გამოევლინა ისინი, ვინც განსაცდელის ჟამს უკან დაიხევდა და განდგებოდა.“

„იესო და მთელი ზეციური მხედრობა თანაგრძნობითა და სიყვარულით შეჰყურებდა მათ, ვინც ტკბილი მოლოდინით ესწრაფოდა ეხილა იგი, ვინც მათ სულებს უყვარდათ. ანგელოზები მათ გარშემო ტრიალებდნენ, რათა განსაცდელის ჟამს გაეძლიერებინათ ისინი. ისინი კი, ვინც ზეციური უწყების მიღებას უგულებელყოფდა, სიბნელეში იქნენ დატოვებულნი, და ღვთის რისხვა აღიგზნო მათ წინააღმდეგ, რადგან არ ისურვეს მიეღოთ ნათელი, რომელიც მან ზეციდან გამოუგზავნა მათ. ის ერთგული, იმედგაცრუებული ადამიანები, რომელთაც ვერ გაეგოთ, რატომ არ მოვიდა მათი უფალი, სიბნელეში არ იქნენ დატოვებულნი. კვლავ თავიანთ ბიბლიებთან იქნენ მიყვანილნი, რათა წინასწარმეტყველური პერიოდები გამოეკვლიათ. უფლის ხელი ჩამოშორდა ციფრებს, და შეცდომა იქნა განმარტებული. მათ დაინახეს, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე აღწევდა, და რომ სწორედ ისავე მტკიცებულება, რომელიც მათ წარადგინეს იმის საჩვენებლად, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1843 წელს სრულდებოდა, ამტკიცებდა, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდებოდა.“ ადრეული წერილები, 235–237.

„წინასწარმეტყველური პერიოდები“ იყო ის „წინასწარმეტყველური პერიოდები“, რომლებიც „1844 წლამდე აღწევდა“, და რომელთა შესახებ მილერიტებს თავდაპირველად სჯეროდათ, რომ 1843 წლამდე აღწევდა. „წინასწარმეტყველური პერიოდები“, რომლებიც 1844 წლამდე აღწევდა, სამი წინასწარმეტყველური პერიოდი იყო, და ყველა მათგანი წარმოდგენილია აბაკუმის ცხრილებზე. ამ სამ პერიოდთაგან ერთი უბრალოდ „ეხება“ 1844 წელს, ხოლო დანარჩენი ორი 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე აღწევს. ათას სამას ოცდათხუთმეტი დღე აღწევდა სწორედ 1844 წლის პირველივე დღემდე, როდესაც დადგა მილერიტთა პირველი იმედგაცრუება, და დაიწყო დაყოვნების დრო როგორც აბაკუმის მეორე თავში, ისე მათეს ოცდამეხუთე თავში მოცემულ ათი ქალწულის იგავში.

დანის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლის ორი ათას სამასი დღე აღწევდა 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე, და იუდას სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ მიმართულ „შვიდ ჟამთა“ ორი ათას ხუთას ოცი წელიც იქვე დასრულდა. დანის მერვე თავის მეცამეტე მუხლში პალმონი თავს წარადგენს, როგორც საკვირველი აღმრიცხველი, ხოლო წინასწარმეტყველური „სტრუქტურა“ და „გეგმა“, რომელიც მან შემდგომ წარმოადგინა,

მოიცავდა სულ მცირე ათ ურთიერთდაკავშირებულ დროით წინასწარმეტყველებას.

ამ ჭეშმარიტებათა შემდგომ განხილვას მომდევნო სტატიაში დავიწყებთ.

„ქრისტემ სოფელს მისცა გაკვეთილი, რომელიც გონებასა და სულში უნდა აღიბეჭდოს. „ეს არის საუკუნო სიცოცხლე,“ თქვა მან, „რათა გიცნობდნენ შენ, ერთადერთ ჭეშმარიტ ღმერთს, და იესო ქრისტეს, რომელიც შენ მოავლინე.“ მაგრამ სატანა მოქმედებს ადამიანთა გონებაზე და ეუბნება: ესა თუ ის საქმე აღასრულებ, და ღმერთებივით იქნებით. ცრუ მსჯელობით მან ადამი და ევა მიიყვანა იქამდე, რომ ღმერთის სიტყვაში შეეტანათ ეჭვი და მისი ადგილი დაეკავებინათ თეორიას, რომელმაც დანაშაულსა და ურჩობაში მიიყვანა ისინი. და მისი სოფისტიკა დღესაც იმასვე აკეთებს, რასაც ედემში აკეთებდა. როდესაც ქრისტე მოვიდა ჩვენს სამყაროში, მან თავისი ეკლესიის საფუძვლად მდაბალი მეთევზეები აირჩია. ამ მოწაფეთათვის იგი ცდილობდა აეხსნა თავისი სამეფოსა და მისიის ბუნება. მაგრამ მათი შეზღუდული შემეცნება ზღუდავდა მას. ისინი მწიგნობართა და ფარისეველთა გამონათქვამებს იღებდნენ, და ამიტომ ბევრიც ის, რაც სწამდათ, მცდარი იყო. და თუმცა ქრისტეს ბევრი რამ ჰქონდა მათთვის სათქმელი, მათ არ შეეძლოთ მოესმინათ ბევრი იმისგან, რისი უწყებაც მას ასე ძლიერ სურდა.“

„ქრისტე ამ დროის რელიგიურ მოძღვრებს პოულობს ისე სავსეთ მცდარი შეხედულებებით, რომ მათ გონებაში ჭეშმარიტებისთვის ადგილი აღარ არის. მოცემული განათლებით მასწავლებლები ურწმუნო ავტორთა შეხედულებებს ურევენ. ამგვარად მათ ღვარძლი დათესეს ახალგაზრდების გონებაში. ისინი გამოთქვამენ ისეთ შეხედულებებს, რომლებიც არც ახალგაზრდებს და არც ხანდაზმულებს არ უნდა წარედგინებოდეს, და არასოდეს ფიქრობენ, როგორი თესლი ითესება მათ მიერ, ან როგორი მოსავლის შეკრება მოუწევთ შედეგად.“
Review and Herald, July 3, 1900.